

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶν...

Ἐννιάκον τέσσαρα καὶ χίλια
ποῦ θὰ βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καλ' σ' τὸ χέρι.

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντὸς εὐμύσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμνοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὁποῖος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πέμπτη κ' εἰκοστὴ
κ' ἀτμόσφαιρα μιὰ κρύα, μιὰ ζεστή.

Ἄκοντάς πενήντα κ' ἐννιά,
τὸν καινούριον δοξάζω φονιά.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος δέκτος.**

Φ. — Ἕλληνες, ψάλλομεν ἄνδρα γενναῖον,
μπακάλην ἄριστον, ἥρωα νέον...
ἔστι γὰρ οὗτος ὁ Γιαννακός.

ἔλκε μπακάλικο κοντὰ 'στοῦ Λέκκα
καὶ τὴν μεσόκοπον αὐτοῦ γυναῖκα
ἐκρεωκόπησεν ἡρωϊκῶς.

Κ' αὐτὸς εἰς αἵματος σκληρὰν θυσίαν
κλεινὴν ἐφθόνησεν ἀθανασίαν,
καὶ τὴν τιμὴν του διεκδικῶν,

Τιμῆς καὶ δόξης κατηξιώθη,
κ' ἂν καὶ μπακάλης ἐστεφανώθη
μ' ἓνα στεφάνι ποιητικόν.

Καὶ τίς τοὺς ἄθλους του δὲν θὰ τοὺς γράψῃ;
κ' αὐτὸς 'στὸ Πάνθεον θὰ καταστράψῃ
μῆας δμάδος ἡρωϊκῆς.

Τῆς Ἀφροδίτης τὸν ἄνδρ' ἀφήσωμεν
καὶ τὸν μπακάλην βιογραφήσωμεν,
τὸν τῆς σφαγείσης Βασιλικῆς.

Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἄς μιμηθῶμεν,
καὶ πρὶν ἀκόμη ν' ἀπατηθῶμεν
γυναῖκας σφάζωμεν αἰμοχαρῶς.

Τούτου τὴν κάμαν τὴν σεβασμίαν
καὶ τὴν μορφὴν του τὴν ἐρασμίαν
ἀπεικονίσωμεν λεπτομερῶς.

Ἀγωνισθῶμεν μὲ φλέγμα κρῖον
ὑπὲρ ἐστίας, ὑπὲρ πατρίων,
σφάζετε κόσμον γιὰ νὰ χαρῶ.

Κ' ἐγὼ σᾶς λέγω μὲ λύσαν μπόγρια
πῶς ἡ τιμὴ μας δὲν εἶναι λόγια
καὶ κολοκύνθα 'στὸ πατερό.

Π. — Χαῖρε, Γιαννακέ μπακάλη,
ἔμαθαν μικροὶ μεγάλοι.
Ἄσημος προχθὲς ἀκόμη καὶ μπακάλης ἀφανής,
δὲν 'λογάραζαν γιὰ σένα, δὲν σ' ἐγγνώριζε κανεὶς.

Μὰ σὰν σ' ἔπιασε μιὰ μέρα
τὸ Ρωμᾶϊκο μπούρι,
κ' ἔσφαξες μὲ τὴν μαχαίρα,
ὅπου κόβουν τὸ τυρί.

Τότε πλέον δλ' ἡ πόλις
ἔμαθε τὸν Γιαννακό,
κ' ἐγὼ 'ἕνας παντοκράτης
πρόσωπο σημαντικό.

Κ' ἐμπροστί σου τὸ κοινὸν
τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων

λημονεῖ καὶ Κολωνόν,
Νικαν τε καὶ Γαλανόν.

Πόσοι πόσοι σκοτωμοὶ
γὰ τὴν δόλχα τὴν τιμή,
κι' αἷμα τρέχει κρουνηθὼν
εἰς ἐκάστην μας ὁδόν.

Φ. — Τὶ σκοτωμοὶ καὶ τί σφαγαῖς!... μωρέ, μὰ τείναι τούτα:
βλέπεις ἐκείνην τὴν γρηά, τὴν ἄσπρη, τὴν φαροῦτα;
Ἐδῶ πατεῖ, βοῇ Περικλῆ, κι' εὐρίσκει' ἐκεῖ πέρα
κι' ἀπὸ τὴν Σάρααν φαίνεται πολὺ μεγαλιτέρα.

Μὰ βλέπεις καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, ποῦ στέκεται πλησίον;
μοῦ φαίνεται τοῦλάχιστον ἐτὼν τριακοσίων,
οὐχ ἦτον εἰς τῆς Σάρας του τὴν πίστιν δὲν πιστεύει
κι' ὅλο τὴν ὑποπεύει.

Γιὰ Πηρελόπη τὴν θαροῖ μ' ἕνα σορὸ μνηστήρας
ὁ γέρος ὁ παπποῦς...
μήπως κι' ἡ Σάρα τάχατε σ' τὸ τελευταῖον γῆρας
δὲν ἔδωσε καρπούς;

Σὲ βεβαῖω, βοῇ Περικλῆ, πῶς δὲν θὰ τοῦ γλυτώσῃ,
καὶ κἂν ἀργὰ κἂν ῥηήγορα κι' αὐτὸς θὰ τὴν σκοτώσῃ.

Βλέπεις κι' ἐκείνης τῆς γρηῆς τὸ σάπιο τὸ κουφάρι,
ποῦ ἔχασε τὸ δρέπανον τοῦ χάρου νὰ τὸ πάρῃ;
Μὰ βλέπεις καὶ τοῦ γέρου τῆς τὴν φαλακρὴ καυκάλα;
εἶναι πολὺ πρεσβύτερος κι' αὐτοῦ τοῦ Μαθουδάλα.

Γιὰ κόττα πῶς κυττώνεται, πῶς τρέμει τὸ κορμὶ του,
κι' ἐν τούτοις ὑποπεύει
πῶς ἡ κυρὰ μπαμπόγρηα προδίδει τὴν τιμὴν του
καὶ κρυφομπερμπατεύει.

Γιὰ κότταζε μὲ τί θυμὸν
τὴν κόρην πλησιάζει,
καὶ σ' τῆς τιμῆς μας τὸν βομὸν
σκληρὰ τὴν θυσιάζει.

Η. — Κι' ἐγὼ τώρα πλέον θέλω
νὰ γενῶ σὰν τὸν Ὀθέλλο,
καὶ νὰ τύχω τῶν ἐπαύρων κοινωνίας ἐξαιρέτου,
κι' ὅλο σκέπτομ' ἐν σιγῇ
πῶς νὰ σφάξω σὰν τραγὶ
τὴν κυρίαν Περικλέτου.

Ὑποθέτω πῶς μὲ κάποιον δίκως ἄλλο μ' ἀπατῇ
καὶ δὲν εἶναι χωρατὰ.
Λαμπὰξ θὰ τὴν περάσω
πέρα πέρα σὰν τὸ πράσσο.

Ἐχω μέσα μου θυμὸ,
καὶ τὴν καρδιά μου σφίγγει,
θὰ τῆς κόψω τὸν λαιμό,
θὰ τῆς φάω τὸ λαγόνγι.

Τρέχει ῥηήγορα κοντὰ τῆς
μὲ μαχαῖρι, μὲ θηλεῖα...
τὰ κομμένα κρεατὰ τῆς
θὰ τὰ ρίξω στὰ σκυλιὰ.

Φασουλῇ, μὴ μ' ἐμποδίζῃς... δὲν θὰ γίνουν ὅλοι τράγοι,
καὶ θὰ πάῃ τοῦ κακοῦ
κι' ἡ κυρία Περικλέτου καθ' ὃν τρόπον κατεσφάγη
κι' ἡ κυρία Γιαννακοῦ.

Φ. — Ἄν σφάζῃς, ἀδελφέ, καὶ σὺ τὴν ψεύτρα τὴν κοκκιῶνα σου,
σὲ βεβαῖω πῶς στὸν «Ρωμῆον» θὰ βάλω τὴν εἰκόνα σου,
κι' οὔτε ποτὲ μου θὰ κυττῶ
τοῦ Πόρτ' Ἀρθούρου τὰ φρούρα,
μόνο γὰρ σὲ θὰ συζητῶ
καὶ θὰ σοῦ κάνω θούρια.

Ποιὰ κατεβαίνει
κουρελχασμένη
μὲ συννεφιά;

Ἀχ! εἰν' ἐκείνης
τῆς Ρωμῆου τῆς
ἡ ζωγραφιά.

Κόττα κουρέλια
κι' ἄκου καὶ γέλοια,
χὰ χὰ χι. χι.

Γιὰ δόξαις λέει
καὶ νέα κλέη
πέφτουν βροχή.

Ἀχ! πῶς ἤθελα, τοιφούτη,
νὰ προσβάλω τραγικός,
καὶ γὰρ τὴν κυρίαν τούτη
νὰ γινώμουν Γιαννακός.

Καὶ μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι
σφίγγοντας διπλὸ μαχαῖρι
νὰ τῆς πῶ: ποῦ πᾶς, βρωμοῦσα,
ποῦ γὰρ μόδαις καὶ γὰρ λοῦσα,
καὶ γὰρ Φοάγκας ρεπαντιὰ
ἔχεις τέτοια καταντιὰ;

Σὺ μ' αὐτὰ τὰ κολοκύθια
δὲν μὰς ἄφησες φρομί,
κι' ἐμαγάρισες ἀλήθεια
τὸν πατέραν τὴν τιμή.

Μόνον ἄντερα, κυρία, φουσκομένα μὰς πουλάς
καὶ στεφάνους ἐξ ἀχύρων,
τρόπαια παλὰ γελᾷς
καὶ μαρτύρια μαρτύρων.

Σὺ τροφὸς παντὸς καλοῦ,
αὐτῆς δόξης ἡ μητέρα.

πῶς ἐβγήκες κουρελοῦ
καὶ τοῦ κόσμου κανονέρα;

Ρωμῆου τῆς, τὸνομά σου,
καὶ τὸ μέγα Σύνταγμα σου,
ποῦ σ' ἐπῆγε μὴ χασά,
νὰ τὸ χαιρέσαι, κυρὰ.

Φτοῦ σου, φτοῦ, ξεμαλισμένη,
μὰ δὲν ῥιζέπτεσαι καὶ ἄλλο,
μόνο τρέχεις μεθυσμένη
μὲς στὸν ἀμπελῶν τὸν τρύγο;

Κι' ἔχεις μόναις συλλογαῖς
στὸν παγκόσμιον ἀγῶνα
φρενησμέναις ἐκλογαῖς
καὶ χρασί, ποῦ πάει γόνα;

Μὴ θαροῖς, τρελλοπαντιέρα,
ποῦχεις στρώσει τραχανᾶ,
πῶς ἂν λέγῃς ἐλευθέρῃ
εἶσαι καὶ σ' ἀληθινᾷ;

Γιὰ καρπόσους εἶσαι τέτοια,
ποῦ βυζαίνουν τὰ ρουσφέτια,
μὰ γὰρ τῶν βλακῶν τὴν γκλάφι
μένεις καὶ θὰ μείνῃς σκλάβο.

Ἐχεις γίνει καὶ προγόνου
καὶ δική μας σιχασιά,
κι' εἶναι τὸνομά σου μόνον
ἴσον τῇ ξετσιπωσιᾷ,
κι' ὅποιος φάσκελα σοῦ δίνει μὲ παραφροσὴν θυμοῦ
εἶναι σὰν νὰ φασκελῶν μὴ ξετσιπωσιᾷ μαῖμού.

Τὶ θαλαρίζεις μόνη σου;... περὶδρομος... βουβάσου...
μάζεψε τὸ κεφάλι σου κι' ἄνοιξε τὰ στραβὰ σου,
καὶ μὴ μὲ κάθε σου Σοφτᾶ
ζητῆς ραχὰ-λουκοῦμι,
γιαὶ θὰ πᾶς μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ
κατὰ Κατεργασίον.

Μ' ἐκείναις τῆς ρεμουλαῖς σου, μ' ἐκείναις τῆς κλοπῆς
ἐπὶ κοντεύεις νὰ γενῇς Μαρία τοῦ Κλωπᾶ,
πρόσεχε, κοντοσβάμενα, ποῦ βγάξεις ἀστραπαῖς,
ποῦν πᾶνε καὶ σὲ θάψουνε μὲ Βούλγαρο παππᾶ.

Πέταξε τὰ κουρέλια σου, τῶν ἐκλογῶν μπεκροῦ,
 πρὶν νὰ γενοῦν σουδάρια καὶ σάββαρα νεκροῦ.
 Μὴν παραχάσκης, ἡρώς τῆς κάμας καὶ τοῦ λάζου,
 καὶ ἂν ὅπως πρῶτα δὲν ἔμωρῃς
 τοὺς ἀλλοφύλους νὰ βαρῇς,
 τοῦλάχιστον γὰρ πείσμα των μονάχη προβιβάζον.

*Ὁ σύ, κυρία τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐσημοσύνης,
 κυρία τῶν καμελιῶν, ποῦ τὰ παρθένα κάλλι;
 τέτοια θὰ τῆς ἐφώναζα τῆς νέας Ρωμιοσύνης
 καὶ θάμπηγα ὅτὸ στήθος τῆς μαχαίρι τοῦ μπακάλη.

Τότε παρὼν καὶ παρελθὼν καὶ μέλλον θὰ μακάριζα
 καὶ σὲ Μουσεῖο Γλωσσικὸ τὴν γλῶσσα τῆς θὰ χάριζα,
 ποῦ κάνει τόσους ρήτορας καὶ ἀρεϊμανίους ἄνδρας
 νὰ καταβρέχουν ἄφοβα τοὺς τοίχους κάθε μάνδρας.

Π. — Τότε καὶ ἐγὼ θὰ σοῦλεγα: μὲ αὐτὴν γκεμοτσακίσου,
 καὶ ὅτὸ Μουσεῖο θάστειλα μαζί καὶ τὴν δίκη σου.

Νέα Φαντασμαγορία, πρόσωπα τὴν παίζουν τρία.

(Ὁ Προθυπουργὸς τοῦ κράτους, ὁ γραμματικὸς ὁ Δότης,
 καὶ ὁ ξυλένης πατριώτης.)

Φ. — Κοιμήσου μὲς ὅτ' ἀμπέλια σου, κοιμήσου ὅτῃς Δουκάτες,
 ποῦ βγάζουν μπόλικο κρασί γὰρ τῆς μπεκροκατάταις.
 Κοιμήσου, χαϊδεμμένε μου, καὶ ἡ μοῖρα σου δουλεύει,
 χειμῶνας ξαπαμύρισε
 καὶ ὁ Βασιλεὺς δὲν ᾔγνισε,
 καὶ λέγουν ὁ Διάδοχος πῶς ἀντιβασιλεύει.

Πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς σοῦ στέλλουν τὰ κοπέλια σου,
 μὰ σὺ ὅτ' αὐτὰ μὴν ἀπαντᾷς καὶ κίτταζε τ' ἀμπέλια σου.
 Μὲ Διονύσου κλήματα μὲς ὅτῃς Δουκάτες στοῦ σου,
 καὶ εὐχομαι, κανακάρη μου, νὰ ᾄδῃς μὲς ὅτ' ὄνειρό σου
 πῶς ὅτὸ Ταυτό σὲ καλοῦν μὲ δόλοχρησιν καρότσα,
 νὰ ᾄδῃς θριάμβους σ' ἐκλογάς,
 νὰ ᾄδῃς σταφύλια πῶς τρυγᾷς,
 καὶ πῶς πουλεῖς τὸν μουστο σου πρὸς τοὺς δολοχρεῖς τὴν μπό-
 τσα.

Εὐχομαι νὰ ᾄδῃς καὶ πάλι, καγκελάριε τῶν κρατῶν,
 πῶς ἐπὶ τῆς «Σφακτηρίας»
 κάνεις μὲ ἄνδρας καὶ κυρίας
 θαλασσίους περιπάτους.

Εὐχομαι πανεντυχεῖς
 πάντα νὰ τρυγοῦν οἱ φίλοι
 μὲς ὅτ' ἀμπέλια τῆς Ἀρχῆς
 τὸ καλλίτερο σταφύλι.

*Αναπαύσου καὶ σὲ βόμβους μὴν προσέχῃς προσφιλιῶν,
 ἀναπαύσου μακαρίως, τῆς Κερκύρας χαρμονή,

καὶ εἶθε καθεμὴν ὅρα γλυκνιτάτων σταφυλῶν
 καὶ μὴ πῆφος γὰρ τὸ κόμμα τὸ δικό σου νὰ γεῖ.

Κοιμήσου... μούστου μυρωδιὰ τὸ κράτος ἄς μεθύσῃ
 καὶ ἂν κάποια μύτρα προπετῆς ἀπάνω σου καθίσῃ,
 ἐγὼ σὰν Βάκχος δίπλα σου κισσοστεφανωμένος
 σὲ ἐξεμνηνάζω, Κόντε μου, ποῦσαι μεγάλο γένος.

Κοιμήσου, χαϊδεμμένε μου, καὶ κάνε νάνι νάνι,
 καὶ ὁ Δότης ὁ γραμματικὸς ἀπ' τὴν Ἀθήνα φθάνει.
 Κοιμήσου καὶ ἔχεις φύλακα καὶ ἐμένα τὸν ἐπότη.

Θεοτ. — Καλῶς τον τὸν γραμματικὸν, τὴν τζόγια μου, καὶ
 Φασ. — Βλέπω μαζί σου, Δότη μου, χαροτοβουνα πῶς σὲ

Θεοτ. — Γιὰ πές μου πόθεν ἔρχεσαι καὶ τί καλὰ μᾶς φέρεις

Δότ. — Ἦλθ' ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα καὶ φέρνω τόσα πράγματα

καὶ νέα διατάγματα
 νὰ βάλῃς τῶνομά σου,
 καὶ δέξου με σιμά σου.

Θεοτ. — Κουράστηκα, γραμματικέ, φριμάνια νὰ διαβάω
 νὰ σκύβω σὲ παληόχαρτα καὶ ὑπογραφαῖς νὰ βάζω.
 Κουράστηκα, γραμματικέ, καὶ πάρε σὺ τὴν πένα
 καὶ ὑπόγραφε γὰρ μένα.

Φασ. — Τὸ χρέος του τετέλεκε, τοὺς φίλους διητήρησε.

Θεοτ. — Τί κάνει καὶ ὁ Σιμόπουλος;

Δότ. — Ἀπ' τὸ Λουτράκι γέμει

καὶ ἀμέσως ἀνεκάλυψε περίσσειμα μεγάλο.

Θεοτ. — Ἀφεριμ ὅτὸν Ἀνάγονρο καὶ πές του νὰ βῇ

Φασ. — Καὶ ὁ κύριος Σιμόπουλος ἀκμαῖος εὖ παρέστη,
 καὶ ἐρήμην δίκασαν τὸν Πῶπ παρόντος τοῦ Φορέστη,
 καὶ ἐφάρη τόσον αὐστηρὰ καὶ ἀμείλικτος ὡς ἡ Θέμις,
 ποῦ σ' ἔκανε νὰ τρέμῃς,

καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε τοῦ Πῶπ νὰ καταγνώσῃ
 ποιτὴν δεσποῦν ἐπὶ ζωῆς, καὶ εἶπαν πῶς πῶπ καμύτσου.

Θεοτ. — Καὶ δὲν μοῦ πές τί λέγεται γὰρ τὴν πολιτική;

Δότ. — Μιλοῦν γὰρ κάποιον Γκιαννὰ καὶ μὴ Βασιλική.

Φασ. — Σήκω, καὶ μένε Πρόεδρε, καὶ βάλε τὸ φακίόλι,
 νὰ ᾄδῃς καὶ τὴν Βασιλική πῶς τὴν ἐκλάψαν ὅλοι.

(Τοιαῦτα ὅτὸν γραμματικὸν ὁ Κερκυραῖος ἔφη
 καὶ ἐκεῖνος ὅτῃν προτεβουσαν ταχέως ἐπιστρέφει
 διαταγμάτων ὁρμαθὸς βασιτάων ἐπὶ μάλης,
 καὶ βλέπει μετὰ θλίψεως ὁ Φασουλῆς μεγάλῃς
 τὸν κύριον Προθυπουργόν, τὸν μάρτυρα τοῦ κράτους,
 ὅπως ὁ Κοῖτων ἐβλεπε τὴν ὕπνιν τοῦ Σωκράτους.